

TIES RIBA

Anne Stuart

ROMANCE WRITERS
OF AMERICA RITA
apdovanojimas

Knygute.lt

Anne Stuart

TIES RIBA

Romanas

Versta iš: Anne Stuart, *Winter's Edge*, Harlequin Books, 2008

© Anne Kristine Stuart Ohlrogge, 1995

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Rūta Burbaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-704-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Prologas

Ji grįš. Maža sukta kekšė sugebėjo apkvailinti juos visus. Išgyveno smegenų sukrėtimą, komą. Kol kas dar nebuvo ištarusi nė žodžio, bet vargu ar tokia laimė ilgai tęsis.

Nebuvo abejonių – ji turėjo savų priežasčių tylėti.

Ji turi mirti. Anksčiau ar vėliau. Kol neprasižiojo. Kol nesumaišė visų kortų ir nesumanė mažumėlę palupikauti. Ji turi mirti.

Vienintelis klausimas – kaip tai suorganizuoti. Kad atrodytų kaip nelaimingas nutikimas? Ar taip, lyg kas kitas būtų ją nužudęs...

Taip būtų užvis puikiausia. Du zuikiai vienu šūviu. Ji mirtų. O jį apkaltintų.

Ak, gyvenimas gali būti toks saldus.

Ji grįš. *Neturiu kito pasirinkimo*, – mąstė Patrikas Vintersas, trankydamasis po tuščią virtuvę. Ji sužeista, reikia laiko, kad atsigautų. Buvo įsivėlusį į visą tą košę su neišaiškinta žmogžudyste ir nesutiko atsakyti į klausimus. Policija norėjo, kad ji būtų lengvai pasiekama,

buvo logiška pasiūlyti jai vietą pagyventi.

Jis atsišliejo į indaują virtuvėje. Jau išaušę, ir jeigu būtų padorus, rūpestingas žmogus, jau ruošūsi į kelionę paupiu iki Naujojo Džersio, į ligoninę, – parsivežti jos į Žiemos Kalvą, vienintelius namus, kuriuos ji kada nors pažino. Gyveno čia septynerius metus ir daugiau neturėjo kur eiti.

Jeigu turėtų kur, jis mielai ją ten ir išsiųstų. Jei tik galėtų rinktis, pasirinktų niekada jos akyse neberegėti. Ji padarė per daug žalos, pernelyg daug sunaikino per savo užsispyrimą, pyktį ir vaikišką pagiežą. Norėjo, kad ji būtų kuo toliau nuo čia, nuo jo gyvenimo.

Kol nesuklydo galvodamas, kad yra dar kas nors, silpna vilties prošvaistė.

Praeityje jis apsikvailino. Nebeketino leisti jai apsukti savęs darsyk. Ji grįš, iki ausų meluos apie persekiojimą, o tada, kai policijai ar kam kitam pavyks ištraukti iš jos tiesą, jis išsiųs ją iš čia.

Jis už ją neatsakingas. Pinigų ji turėjo daugiau nei pakankamai – kaip ir egocentrizmo, kad išgyventų. Ji dingtų, ir jis apie ją niekada nebegalvotų.

Kol nepasirašė skyrybų dokumentų.

Jis neketino švaistyti laiko, dienos tam, kad ją parsivežtų. Buvo daugybė būdų ją saugiai pargabenti į žemes, išsidriekusias Bakso kuni-
gaikštystėje. Kas nors kitas gali tuo pasirūpin-
ti.

O kol kas jis dings iš čia. Nežinojo, kada pa-
sivargins grįžti. Tik ne anksčiau, nei pažvelgęs
į ją, į blyškų, nekaltą veidą, žaliai mėlynas
katės akis, švelnią burną pajėgs negalvoti apie
praeitį.

Ir tai, kaip troško jos kadaise.

Ir, po velnių, kaip smarkiai jos tebetrokšta.

Ji grįš. Žinojo tai, mintis sukosi ūkanotoje
sąmonėje, kai ji vis busdavo ir vėl grimzdavo į
miegą. Sykiu jautė ir baimę, ir jaudulį, norėjo
ir priešintis, ir pasiduoti. Nebuvo tikra, kur ke-
liaus ir kodėl. Žinojo tik dėl viena - grįš ten,
kur jai ir vieta. Nori to ar nenori.

1

Palatoje buvo labai ramu – ramu ir šilta. Galbūt palatos ramybė turėjo persiduoti ir jai, bet buvo priešingai. Išsilaisvino iš ją apėmusio miego, pernelyg gerai pažįstamo panikos jausmo, plevenančio apie ją tamsiais šikšnosparnių sparnais. Atsimerkusi išvydo steriliai baltą ligoninės palatą ir neatsiminė nieko. Tik tiek, kad buvo baisu.

Nejudindama nė raumenėlio pamažu ėmė suvokti supančią aplinką. Ji nedrąsiai pakėlė ranką prie galvos, kurioje kalė lyg kūjis. Po stebinančiai sunkiais plaukais galvos oda buvo jautri. Iš lėto atitraukdama virpančią ranką atidžiai į ją įsižiūrėjo. Įdegusi, valiai paklūstanti ranka trumpais nagais, be žiedų rodėsi nei svetima, nei sava. O panika vis stiprėjo.

– Na ką gi, pagaliau nubudot, – minčių raizginį perdrėskė balsas, ir akys sutiko šiltą, draugišką jaunos slaugytojos žvilgsnį. – Maniau, po paskutinės injekcijos miegosite šimtą metų. Buvote tokia nusiminusi, – slaugė palinko arčiau, žvilgsnis už akinių vieliniais rėmeliais buvo linksmas ir smalsus. – Kaip jaučia-

tės, brangute?

Ji negalėjo pakęsti vadinama brangute. Bent tiek atsiminė.

- Kur aš? - galiausiai paklausė kiek kimiu išsigandusio žmogaus balsu. Nedrįso paklausti dar svarbesnio dalyko - kas aš?

- Rivervju medicinos centre, - atsakė atidžiai žvelgdama slaugytoja. - Ar kas negerai?

- Kiek laiko čia esu?

- Dvi savaites, - tarė slaugytoja. - Nejaugi nepamenate?

Ji sunkiai papurtė galvą, bjaurus tvinksėjimas sustiprėjo.

- Ničnieko.

Slaugytoja užjaučiamai pliaukštelėjo liežuviu, akyse buvo matyti susirūpinimas.

- Giliai įkvėpkite ir pamėginkite atsipalaiduoti. Jums ir anksčiau kelis syk buvo aptemusi atmintis - tikėkimės, greit grįš. Taip dažnai būna po smarkių galvos traumų, kokią patyrėte. Ar šįkart bent ką nors atsimenate? - pasmalsavo, kažką trumpai pasižymėdama lentelėje. Slaugytojos rankos atrodė stiprios.

- Nieko. Kiek ilgai šie atminties užtemimai paprastai tęsdavosi? - ji tvirtai suspaudė ne-savas rankas, mėgindama slėpti virpulį.

Slaugytoja trūktelėjo pečiais.

- Na, ateina ir praeina. Trunka dažniausiai kelias valandas. Kartą užsitęsė kelias dienas. Jūs tik gulėkite ir ilsėkitės, aš pasirūpinsiu, kad gydytojas atsakytų į klausimus, kurių galbūt turite. Labai gaila - šiandien jus planavo išrašyti, jeigu tik leitenantas Raikeris būtų sutikęs.

- Leitenantas Raikeris? - atkartėjo slaugytojos žodžius. - Ar jis karininkas?

Klausimas buvo kvailas, ir ji tai suprato. Konkretūs prisiminimai gal ir buvo dingę, bet ji žinojo, kad įklimpusi į bėdą. Giliai įklimpusi.

- Jis iš policijos. Pamiršote, kaip čia atsidūrėte, tiesa? - slaugytoja palinko patikrinti pulso.

Moteris lovoje liūdnai linktelėjo. Slaugytoja delsė ir dirščiojo į duris, lyg tikėdamasi kokios pagalbos.

- Jūs buvote pakliuvusi į rimtą avariją, ponias Vinters.

Vardas jai buvo bereikšmis. Pažvelgė į rankas - jokio žiedo. Nė žymės, išduodančios, kad neseniai būtų jį mūvėjusi.

- Labai rimtą? - balsą sugebėjo išlaikyti prideramai ramų.

Slaugytoja vėl patylėjo.

- Jūsų bendrakeleivį rado negyvą, o jūs paty-

rėte smarkų smegenų sukrėtimą ir nemenkai apsidaužėte. Kelias dienas išgulėjote be sąmonės, bet nuo tada sparčiai gerėjate. Tik vis pasikartoja amnezija.

- O kuo čia dėtas leitenantas Raikeris? Ar aš įvykdžiau nusikaltimą? Neatsargiai vairavau?

Slaugytoja susikaupusi pureno pagalves.

- Jūs atsisakėte pasakyti vardą žmogaus, kuris su jumis važiuavo. O kur dar 350 000 dolerių grynaisiais, kuriuos rado bagažinėje - kilo nemažai klausimų. O jūs atsisakėte atsakyti, - slaugytoja lengvai pasirėmė ant lovos, uždengtos iškrakmolyta paklode. - Jeigu tik su-tiktumėte bendradarbiauti ir atsakytumėte į klausimus, esu tikra, jus išleisų namo ir galė-tumėte palengva atsigauti. Kartais tiesiog rei-kia laiko.

Ji nemirksėdama spoksojo į slaugytoją.

- O, jeigu galėčiau. Jei tik galėčiau.

Slaugytoja užjausdama pliaukštelėjo liežuviu ir ramindama papplekšnojo ranką.

- Pamėginkite nesijaudinti, o aš surasiu gydytoją Hobsoną. Tiesiog ilsėkitės, pagalvokite apie savo vyrą.

- Savo vyrą?

- Nejaugi ir jį pamiršote? - apstulbo slaugy-

toja. - O aš sakyčiau, kad jo pamiršti turbūt neįmanoma.

- Jis... malonus?

- Malonus? - slaugytoja susimąstė. - Nepasakyčiau. Tiesą sakant, neatrodo, kad jūs gerai sutartumėte. Bet, Dieve mano, koks jis gražus! Tokio iš lovos neišspirčiau, net jei gulėtų joje ir bezdėtų.

- Atsiprašau?

- Tai tik vaizdingas pasakymas, - paskubom atitarė slaugytoja. - Einu gydytojo.

Ji išsitiesė ant baltų iškrakmolytų patalų ir pamėgino suvaldyti įsisiūbuojančią paniką. Nežinojo, nė nenutuokė, kas ji tokia, o iš plešiosios slaugytojos išgirstos pikantiškos smulkmenos situaciją dar labiau apsunkino. Miręs neatpažintas bendrakeleivis? Krūvos grynųjų? Jos nekenčiantis gražuolis sutuoktinis?

Tai turbūt tik siaubingas košmaras. Po akimirkos ji nubus savo lovoje, savo... Atsakymų trokštantį protą apėmusi tuštuma buvo baisesnė nei mintis apie lavoną, sėdėjusį greta jos automobilyje, ir baimės ašaros ėmė graužti akis. *Bet aš niekada neverkiu*, - pagalvojo mirksėdama ir šiek tiek nustebo.

Lėtai pakilo iš lovos, stebėdamasi kūną apėmusiu nuovargiu, silpnumu kojose. Vėsiomis grindų plytelėmis nuslinko prie veidrodžio virš praustuvės ir ėmė atidžiai save apžiūrinėti. Į ją žvelgė visiškai svetimas žmogus. Ne, galbūt nevisiškai. Jautėsi lyg žvelgdama į tolimą giminaitę. Moters veidrodyje nepažinojo. Bet ji rodėsi lyg ir artima.

Tyrinėjo skirtingas savo kūno dalis. Ilgus medaus šviesumo plaukus nepakenktų gerai ištrinkti. Žaliai mėlynos akys įkypokos, nosis per maža, burna per didelė. Galiausiai – aukšti skruostikauliai, ryžtingas smakras. Atvaizdas neatrodė nei svetimas, nei savas. Ji buvo vos perkopusi dvidešimt, gerokai jaunesnė negu jautėsi. Nusigręžė nuo veidrodyje nepažįstamo veido ir iš lėto pajudėjo lovos link. Kažkur pradingę buvo dvidešimt su viršum metų. Dvidešimt su viršum metų ir nekenčiantis vyras.

– Štai ir jūs, mieloji. Šįryt silpnai jaučiatės? – galėjo spėti, kad senyvas ponas susiglamžiusiu baltu chalatu yra jos gydytojas, bet nužvelgė jį su neslepiamu įtarumu ir nepasitikėjimu.

– Nežinau, ar jums jau derėtų lipti iš lovos, – tęsė gydytojas.

Ji prisėdo ant čiužinio krašto ir žiūrėjo į vyriš-

kį nepasitikėdama – tai jai rodėsi savaime suprantama.

– Maniau, šiandien jau vyksiu namo, – trumpai tarė. – Tad, žinoma, turėčiau pajėgti vaikščioti?

Jis kilstelėjo antakius.

– Slaugytoja sakė, kad jums vėl sutriko atmintis. Spėju, pamiršote, kad jau buvau pelnęs kriselį jūsų pasitikėjimo?

Ji spoksojo į jį. *Atrodo kaip senstelėjęs Deividas Letermanas, o ne gydytojas*, – šmėkstelėjo mintis. Ir tada susivokė: ji žino, kaip atrodo Deividas Letermanas, o savo veido nepažįsta?

– Šį kartą mažai ką prisimenate? – pasiteiravo gydytojas.

– Neprisimenu nieko, – išvargusi atsakė. – Neturiu supratimo, kas esu.

Jis susiraukė.

– Tai nebūdinga amnezijai. Turėtų būti likę prisiminimų fragmentų, bent neaiškių nuotrupų. Jau buvote patyrusi atminties sutrikimų, bet ne tokių rimtų. Smegenys nepabrinkusios, kitų traumų, be sukrėtimo, regis, nepatyrėte, bet gal reiktų dar vienos kompiuterinės tomografijos?

– Ne! – užprotestavo ji. – Daugiau jokių ba-

dymų. Man tik reikia kelių atsakymų.

- Esate tikra, kad ne paprasčiausiai grįžti namo pas vyrą? - įtariai paklausė gydytojas.

- Žinoma, kad nenoriu grįžti namo pas vyrą, kurio nė neatsimenu, - atrėžė ji. Viduje augantis pyktis rodėsi keistai pažįstamas. Turbūt anksčiau būdavo pikta labai dažnai. - Manote, kad pakanka mane išgąsdinti, ir tada viską prisiminsiu? O gal - jog bandau ieškoti dingsties, kad nereikėtų identifikuoti lavono mano sudaužytame automobilyje?

- Jūs tai prisimenate?

- Ne. Slaugytoja papasakojo. Neprisimenu ničnieko.

Balsas kiek virpėjo - dar vienas ženklas silpnumo, kurį niršiai ir ryžtingai mėgino užgniaužti. Negali sau leisti pasirodyti bent kiek pažeidžiama. Šio įsitikinimo tvirtai laikėsi.

Daktaras Hobsonas smalsiai žiūrėjo.

- Kur pradingo jūsų draugiškumas? - švelniai paklausė. - Jau išgąsdinote du kiečiausius specialistus šiame aukšte.

- Man baisu, - atsakė laibu balsu. - Negaliu visą laiką būti stipri.

- Žinoma - negalite, - raminausiai tarė gydytojas....